

UIT DE PASTORIE

U leest mijn laatste column als pastor van de Martelaren. Per 1 juni ben ik officieel met pensioen gegaan. Als vrijwilliger ga ik door. De ontslagbrief van Bisschop Punt ligt voor me op tafel. Hij schrijft o.a.:

“Weledele heer, met ingang van 1 juni 2014 gaat u officieel met pensioen. Op 1 september 2014 zal diaken C.E.J. van Loon in de parochies van ABG, H.H. Martelaren van Gorcum te Amsterdam-Oost, H. Urbanus te Duivendrecht, H. Petrus Banden te Diemen en De Graankorrel te Amsterdam Z.O. die op 1 april 2014 in personele unie zijn verenigd, in dienst treden.

Gelet op het bovenstaande onthef ik u, op de meest eervolle wijze en onder grote dankzegging, van de kerkelijke zending, het doopverlof inbegrepen, om als pastoraal werker in de parochie van de H.H. Martelaren van Gorcum te Amsterdam-Oost werkzaam te zijn wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd en wel met ingang van 1 september 2014.

U bent bereid gebleken tot die datum als vrijwilliger het pastorale werk voort te zetten waarvoor ik u dankbaar ben.”

Weledele heer...

Bijna 40 jaar heb ik met hart en ziel in het bisdom gewerkt. Eerst van 1977-1986 als pastoraal werker en districtscatecheet in Hoorn, daarna hier. Prachtige tijden kende ik in Hoorn en in Amsterdam. Ik was een nabije pastor, die men bij de voornaam kende.

Toen ik in september 2012 25 jaar pastor van de Martelaren was, vierde Mgr. J. Punt eucharistie in Osdorp met de Poolse gemeenschap. Hij was maar een kwartiertje verwijderd van de Watergraafsmeer om even te kunnen kijken hoe het er hier uitzag. Hij kwam niet.

Zijn hulpbisschop Mgr. Jan Hendriks maakte het nog bonter: **“Geachte heer Essen....”**

Van hem ontving ik “een eervol ontslag uit uw functie van lid van het bestuur van de R.K. Parochie H.H. Martelaren van Gorcum te Amsterdam-Oost. Immers, sinds uw benoeming op **1 juni 2007** hebt u uw beste krachten gegeven en uw deskundigheid ingezet, niet alleen om de belangen van de geloofsgemeenschap van de parochie H.H. Martelaren van Gorcum te Amsterdam-Oost te behartigen, maar ook om aan de toekomst van de R.K. Kerk in geheel de regio's Amsterdam-Zuidoost en Amsterdam-Oost te bouwen.”

N.B. Alle bestuursleden werden ontslagen. Opeens hebben we een geheel nieuw parochiebestuur!

De hulpbisschop weet niet wat hij schrijft. Vanaf 1987 zat ik in het parochiebestuur, en heb ik me met hart en ziel ingezet voor de Martelaren als een levende geloofsgemeenschap.

Als onze geloofsgemeenschap niet een plaats is waar mijn tranen worden begrepen, waar moet ik dan naartoe om te huilen?

Als onze geloofsgemeenschap niet een plaats is waar mijn geest vleugels krijgt, waar moet ik dan heen om te vliegen?

Als antwoord op het toenemende priestertekort, de leeglopende kerken en de financiële problemen zien de meeste bisschoppen slechts één oplossing, namelijk het op grote schaal samenvoegen van parochies en sluiten van kerken. Wat blijft er over? De parochie vervreemdt zich van zijn parochianen. Slechts een klein deel van hen stapt over naar het eucharistisch centrum. Ik zette me in voor een parochie, waar 100 bloemen mogen bloeien, en waar een sfeer is van gastvrijheid en openheid, en waar je ook nog wat gezelligheid vond.

Ik ontving ook een kaartje van Mgr. J. van Burgsteden, emeritus-hulpbisschop van het bisdom Haarlem-Amsterdam, met deze toezetting: **'Beste Nico'**.

Waar gaat het om in deze ontslagbrief?

Niet, dat ik per 1 juni officieel met pensioen ga, -ik krijg heel gemakkelijk een verlenging van drie maanden-, maar dat op 1 september diaken Coen van Loon in onze regio benoemd is. De bisschop heeft een opvolger gevonden en daarom kan hij mij ontslaan. Meestal duurt een vacature in een pastoraal team één, soms meerdere jaren. Maar een vacature van een pastoraal werker moet onmiddellijk ingevuld worden. Er moet geen aanleiding gegeven kunnen worden, dat er nog eens naar hem gevraagd zou kunnen worden.

Mijn generatie pastores zijn bijna allen pastoraal werkers. Velen van hen naderen de 65. De bisschop vinkt ze af. Weg. Weg. Het is zelfs zo, dat jongere pastoraal werkers op schimmige wijze worden ontslagen.

Het is ongelooflijk, maar het is in de bisschop niet opgekomen te vragen: 'Nico, wat zou je nog voor de kerk kunnen betekenen. Jij, met zoveel ervaring, kundigheid, én zoveel beschikbare tijd'. Ik weet nog, dat ik de dagen aftelde van Joop de Kruij, dat hij met pensioen zou gaan. We hadden hem zo nodig.

Neen: "gelet op het bovenstaande, de benoeming van C. van Loon, onthef ik je van je zending, het doopverlof inbegrepen."

Ziet u het voor u? Jezus op de berg in Galilea, die zijn leerlingen uitzendt: 'Gaat heen! Onderwijs de volkeren! Doopt hen!' En dan zie je Mgr. J. Punt daar tussendoor lopen met een gele kaart: Ik onthef u van uw zending, het doopverlof inbegrepen.

Doopbevoegdheid

Die doopbevoegdheid, daar wil ik nog wel iets over zeggen.

Het was vanzelfsprekend, zo'n 40 jaar geleden, toen de pastoraal werkers in de parochies kwamen, dat hen een doopverlof werd gegeven. Zij waren wat eerder de jonge kapelaans waren, stonden dicht bij de jongeren en jonge gezinnen. 'Laat hen dopen.'

Toen ik in Amsterdam kwam, werd bij mijn presentatie gezegd, dat het zo bijzonder was, dat de nieuwe pastor ook doopbevoegdheid had gekregen. Iemand schudde toen zijn hoofd. Waarom is dat bijzonder? We hebben toch geleerd 'in tijd van nood mag en moet iedereen dopen'. En later hoorde ik de verhalen van oude plegen in het Onze Lieve die ik weet niet hoeveel kindjes gedoopt hadden.

Maar om die nood gaat het niet. Het gaat om noodzaak. Zoals bijvoorbeeld onlangs in de Paastijd. Ik heb 8 kinderen gedoopt, die zich voorbereidden op hun eerste communie, en van wie een groot aantal zingt bij het Kinderkoor. Zo'n doop moet toch de eigen pastor doen, dat kan toch niet anders?

Al vele jaren ontvangt een pastoraal werker geen doopverlof meer. Ik begrijp daar niets van. De bisschop heeft een klein hart. Ik kan het niet anders zien dan als pesten van de pastoraal werker, en als een minachting van de parochianen, aan wie hij een noodzakelijk goed onthoudt. Zoals ook nu. Omdat hij Coen van Loon benoemt, trekt hij mijn kerkelijke zending in mét doopverlof.

Wie wordt daar nu beter van? Ik was bereid gebleken als vrijwilliger het pastorale werk zolang de gezondheid het toelaat, en in overleg met opvolger en parochiebestuur, met hart en ziel voort te zetten, en niet voor nog drie maanden!

Bij onze parochie betrokken

Gelukkig ben ik lid van de in maart geïnstalleerde Pastoraatsgroep, en blijf ik bij onze parochie betrokken. Niet meer als eerst aanspreekbare pastor, niet meer als de toonzetter in onze parochiegemeenschap.

Er verandert veel: Een nieuw bestuur. Een nieuwe pastor. Een nieuw kerkblad. Een 'Uit de pastorie' zal zo niet meer geschreven worden.

Het was een mooie tijd. Het ga u allen goed.

Coen van Loon is vanaf 1 september de nieuwe pastor. Wij mogen blij zijn met hem in ons midden, ik heb alle vertrouwen in een goede samenwerking, wij wensen hem hier een goede tijd.

Vanuit de pastoraatsgroep hoop ik nog regelmatig in onze kerk voor te gaan, beschikbaar ben ik voor uitvaarten en bijzondere vieringen, het kinderkoor blijft zingen, en de vele contacten zal ik niet loslaten.

Pater Jan van Kilsdonk vertelde eens, dat hij tweemaal tot priester gewijd was, de eerste keer door de bisschop, de tweede keer door mensen van wie hij een kruisje ontving, als dank voor wat hij voor hen betekende. 'Dat was mijn wijding'.

Ik heb tweemaal zo'n kruisje mogen ontvangen. Dat verplicht.

U allen wens ik een mooie zomer en een goede vakantie.

Met vriendelijke groet, N. Essen, pastor
(spreekuur elke woensdagmorgen van 10 – 12 uur)
ook: pastor@hofkerk.nl

Een reis van 1000 kilometer begint met een eerste stap!

Cordaid – Bond Zonder Naam (uit Spreukentekeningen 2013)

GEEN KOOR IN DE VAKANTIE?

Vanaf zondag 13 juli tot en met zondag 24 augustus genieten onze koren van een welverdiende vakantie.

Even geen zang dus van Meerklank, LWM of Dames- en Herenkoor.

Maar gezongen wordt er wel! Met begeleiding op ons orgel van mw. Bernadette Nyst.

Ook dit jaar nodigen wij alle zangeressen en zangers uit die op zondag in de kerk aanwezig

zijn, een koortje te vormen om de samenzang te ondersteunen.

Het functioneert ieder jaar prachtig. Ook nu? Traditioneel hopen wij het nieuwe parochieseizoen weer te openen met: Duodektet. Zondag 31 augustus.

VAKANTIE PASTOR

Pastor N. Essen is van **zondag 6 - 27 juli** met vakantie. De pastores van onze Regio nemen waar.

Intenties kunt u schriftelijk doorgeven via de brievenbus in de muur van de pastorie.

Een uitvaart in de kerk kunt u aanmelden bij dhr B. Hilhorst. Hij is werkzaam op de Nieuwe Ooster. Tel. 06 506 344 35. B.g.g. dhr J. Hilhorst: 020-690 57 79. Zij nemen contact op met een van de pastores.

Ik wens alle kinderen een heerlijke zomer.
Het Kinderkoor heeft het afgelopen jaar prachtig gezongen.
Er zit een geweldig mooie sound in ons koor. Wie weet wat die ons nog eens gaat brengen. Op vrijdag 5 september gaan we weer zingen.

Nu kijken we nog even terug naar **een bijzondere dag**.
Zondag 11 mei was het groot feest in onze kerk, 19 kinderen en twee volwassenen deden hun Eerste Communie. Het was een onvergetelijke viering rond het verhaal 'een doosje met kusjes'.

Een brief van Justin

Beste Nico,
Op zondag 11 mei 2014 heb ik mijn communie gedaan. Wekelijks op vrijdagmiddag ging ik naar Nico in Amsterdam om mij voor te bereiden op mijn communie, ik kom zelf uit Wognum.
Nico heeft ons veel verteld en geleerd over de communie en dingen die in de kerk gebeuren, allemaal zitten we aan de tafel van Jezus, iedereen krijgt straks een klein stukje brood en een druppeltje wijn.

We hebben uit de bijbel gelezen, Palmzondag gelopen met onze palm-paasstok, over het paasfeest gehad, Aswoensdag heb ik meegemaakt, en het verhaal over een leeg doosje met kusjes en nog veel meer.

Ook wist ik al een aantal dingen van mijn ouders.

Het leuke vond ik dat wij op deze dag mijn communie, verjaardag en Moederdag in 1 keer hebben gevierd bij mijn oma in Amsterdam.

Het was een hele mooie dienst en mijn feest was erg gezellig! Alleen jammer dat het geen mooi weer was.

Op Vaderdag gaan we naar de kerk toe en daarna kunnen we ook de foto's ophalen.

Ik vond het leuk om elke vrijdag naar Nico te gaan en ik zal de verhalen missen en de kinderen ook. Nico bedankt voor alles en ik vind het jammer dat je weggaat.

Groetjes, Justin Luitingh

Lieve schrijft:

Mijn communie was geweldig!
Het was een van mijn mooiste momenten, maar het leukste was dat mijn hele familie er bij was.

Het is best apart om de communie te doen. Dat maakt het nou zo leuk. Het was echt fantastisch.

Het gebed van Lieve:

Heer onze Vader, schenk ons de vrede op aarde.

Dat wij het met elkaar eens kunnen zijn.

Geen oorlog en geen geweld.

Dat niemand arm en niemand rijk is.

Dat wij vriend of vriendin kunnen zijn.

Dat je samen sterker staat dan alleen.

O Heer onze vader, wees ons nabij. Amen.

De communie ervaring van Maria

Ik vond het erg leuk om de communie voor te bereiden.

Het was leuk om hier samen met de andere kinderen en mijn zusje Sophia mee bezig te zijn, ik kende ook al een aantal van hen. Ik heb veel geleerd over de bijbel en Jezus en God.

Toen het eindelijk zo ver was, was het heel spannend. Ik zing ook in het koor en daardoor was er veel afwisseling. Ik vond het bijzonder om het gebedje van mijn oma voor te mogen lezen. En daarnaast mocht ik

tijdens de dienst een stuk van het verhaal van het gouden doosje voorlezen.

Na afloop van de communie gingen we thuis feest vieren. Het was dubbel feest omdat mijn zusje ook haar communie heeft gedaan.

Er waren veel mensen, familie en vrienden en vriendinnen van school.

Groeten van Maria

Het gebed van Maria, dat haar oma op 22 mei 1952 bij haar eerste communie gebeden had.

Gij zijt gekomen

O kindervriend

In het hartje van Maria

Ik ben zo gelukkig, ik ben zo blij

Zegen mijn lieve ouders, mijn zusje en mij

Zegen mijn hele familie

Ja zegen ons allen O Lieve Heer

Ik wil U beminnen, steeds meer en meer van dag tot dag.

Opdat ik heel vaak U ontvangen mag.

Mis(s)dienaars

O ja, we hebben **mis(s)dienaars** nodig.

Wie wil zo een keer in de maand de pastor helpen tijdens de viering?

Laat mij het even weten, pastor@hofkerk.nl

Nico

PREKEN IN ANDERMANS KERK

Zondag 25 mei mocht ik namens onze parochie een toespraak houden tijdens een samenkomst van het Apostolisch Genootschap. Ik was niet alleen gekomen. Het Dames- en Herenkoor zong het Ave Verum van Mozart en het gregoriaanse Salve Regina. Het was een prachtige ochtend in die monumentale kerk in de bocht van het Galileiplantsoen. Een samenvatting.

Wanneer begint de dag

Een oude rabbi vroeg eens aan zijn leerlingen: 'Hoe kan je het moment bepalen, waarop de nacht ten einde loopt en de dag begint?'

'Is dat het moment waarop je uit de verte een hond van een schaap kunt onderscheiden?', vroeg de één. Maar de rabbi was niet tevreden met dit antwoord. 'Is het als je van verre een dadelboom van een vijgenboom kunt onderscheiden?', vroeg een ander. 'Nee,' zei de rabbi. 'Maar wat is dan het antwoord?', vroegen zijn leerlingen.

Toen zei de rabbi: 'Het is als je in het gezicht van een mens kunt kijken en daarin je zuster of broeder ziet.'

De dag begint volgens dit chassidisch verhaal als je in het gezicht van een mens je zuster of broeder ziet. Ik moet u zeggen, dat begint te gebeuren als ik hier op deze kansel u zie.

Een jaar geleden nog zou dit ondenkbaar zijn. Maar er kan in korte tijd veel gebeuren.

Het BIO, het Breed Interreligieus Overleg, zet zich in om verbondenheid te scheppen tussen de verschillende geloofsgemeenschappen hier in deze Regio en als actie daartoe heeft zij het project opgezet: Preken in andermans kerk. Zo zijn het Apostolische Genootschap en de Hofkerk met elkaar in contact gekomen.

In juni vorig jaar bezocht een afvaardiging van onze parochie uw gemeenschap, en in oktober kwamen jullie naar ons. Toen kwam uw voorganger Peter Kerkhof als gastpredikant naar onze kerk.

Het was 16 februari. In mijn welkomstwoord gaf ik nog blijk van mijn onwetendheid. 'Wie weet? zo sprak ik, hoe daar gesproken wordt, gezongen, gebeden, gevierd? Toen vertelde Peter over wie Apostolischen zijn en waaruit zij leven, een koor liet zich horen, er werd koffie gedronken. Er was ontmoeting. Er was herkenning.

De zondag daarop was ik hier om een samenkomst mee te maken, want je wilt toch weten, hoe het er hier aan toegaat? En leuk was het juist toen voor mij, dat er enthousiast teruggeblikt werd op de viering, die jullie meemaakten in de Hofkerk.

En de voorganger eindigde zijn toespraak met woorden, die hij voorlas uit de folder van de Hofkerk. 'Zo omschrijft de Hofkerk zichzelf: Wij vinden elkaar rond het Woord van God, dat ons oproept tot bevrijding en te werken aan een rechtvaardige wereld. Gedreven door dit geloof willen we iets betekenen voor elkaar, de buurt, de stad en de noden in de wereld. ' Hieruit bleek zijn herkenning en instemming.

En afgelopen dinsdag was er in De Bron een ontmoeting van de kerken van de Watergraafsmeer over diaconie, over hoe geven wij ons geloof gestalte, hoe werken we aan een meer rechtvaardige wereld.

Naast de Hofkerk waren aanwezig de Protestantse Gemeente en de Evangelische Broeder Gemeente. Maar ook jullie waren aanwezig. En die wekten de meeste nieuwsgierigheid. Wie zijn jullie? En ik had daar het gevoel. Ik ken ze!

Mij was gevraagd om wat te reageren op de weekbrief van uw apostel. Hij schrijft over zaaien en oogsten. Je oogst wat je niet hebt gezaaid, en je zaait wat je niet zult oogsten.

Ik werk in de Hofkerk, een mooie kerk en een mooie parochie. Maar hoe zal de toekomst zijn? Ik ben gister officieel met pensioen gegaan.

De parochie lijkt nog altijd volop in leven met zangkoren, bezoekersgroepen en met een groot aantal vrijwilligers.

Maar de toekomst van de kerk boezemt ons ook angst in: het christendom in het Westen lijkt in te storten, God lijkt ons te hebben verlaten, niet door geweld van buitenaf, maar doordat we mondig en onverschillig zijn geworden. Je ziet het kerkbezoek krimpen, je ziet nauwelijks jeugd in de kerk. Hoe lang houden wij dit moois nog overeind?

Ik sprak ooit op zijn sterfbed een oude bevriende pastoor. Maken we een trieste balans op? Ach, zei hij, voor hen heb ik geleefd. Zeg niet, dat het zinloos was. Onthoud, dat onze God nu eenmaal niet de naam 'Sukses' draagt; dat wij pastores de taak gekregen hebben om te zaaien, en dan gooit God daar zand over, en dan sterven wij, en dan begint het toch een jaar later op de een of andere manier te groeien.

Ik doe het licht niet uit. Het licht dat blijft. Dat is mijn geloof.

Wij leven in de Paastijd. In onze kerk brandt de paaskaars. Hij is het symbool van het licht, dat sterker is dan alle duisternis, het licht dat het doodse donker heeft verdreven. Dat licht hoort bij ons in deze dagen.

*Daarom is het zo mooi, dat hier bij u,
bij uitzondering, vandaag een kaarsje
mag branden.*

Dit licht brandt 7 weken, 50 dagen,
fier in onze kerk. Tot Pinksteren.

Dan wordt de paaskaars gedoofd,
maar niet geblust. Het licht van Pasen
daalt neer op de hoofden van men-
sen. Mensen staan op met het licht
van Gods Geest in hun hoofd.

Wie zijn die mensen?

Gods Geest waait waar hij wil.

Hoe treft mij wat uw apostel schrijft...Wat ben ik blij dat apostolischen er hun geluk in vinden om het leven een mooie inhoud te geven, door te willen groeien in meer liefde en vredesgedachten, door ook hun medemensen te inspireren zichzelf en de ander lief te hebben en in vrede te leven. Hoe goed doet het mij om dit Apostolisch Genootschap te hebben leren kennen, dat in liefde wil werken aan een menswaardige wereld.

Reacties

Vorige maand verscheen het regioblad Saamhorig voor de tweede keer. We kregen op het eerste nummer wisselende reacties.

Sommigen vonden het er te luxe uitzien, of teveel informatie bevatten die men niet nodig acht. Anderen vonden het fris ogen en een mooie uitstraling hebben door de foto's en de kleurendruk. Nog weinig vernamen we over de inhoud van de artikelen en rubrieken. Graag horen/lezen we uw reacties op de tweede editie, die begin juni verscheen.

Verschijningsdata

Dit jaar zal Saamhorig nog tweemaal verschijnen: in september en december. Het uitkomen van Hofnieuws stemmen we hierop af. Bij de evaluatie over Saamhorig zullen we overwegen of het blad volgend jaar vaker zal verschijnen.

Het voordeel van Hofnieuws is, dat we dat in korte tijd kunnen produceren. Er zitten slechts 2 weken tussen het aanleveren van de kopij en de verspreiding. Hierdoor kan Hofnieuws beter op de actualiteit inspringen dan Saamhorig, waarvoor de deadline vier weken vóór de verschijningsdatum ligt.

Saamhorig dubbel ontvangen?

Omdat Saamhorig ook in de andere parochies verschijnt, komt het voor dat er op sommige adressen twee exemplaren worden bezorgd.

Bijvoorbeeld iemand in Diemen ontvangt een exemplaar door de bezorgdienst van de Sint Petrus Banden en nòg één via de Martelaren-bezorger. Daarom het volgende verzoek: als u twee exemplaren mocht ontvangen, wilt u dan aan één van beide parochie-administraties melden dat u het blad al ontvangt?

Postbezorging

Hofnieuws wordt ook aan vele 'buiten'-parochianen verstuurd, die hiervoor een apart bedrag overmaken op de zgn. bezorg-rekening. Saamhorig wordt nog niet per post verzonden, omdat de portokosten hiervoor erg hoog zijn.

Mocht u als postabonnee toch prijs stellen op toezending van Saamhorig, dan kunt u een berichtje aan het parochiesecretariaat sturen. (secretariaat@hofkerk.nl)
Wilt u in dat geval de portokosten overmaken?

Het bestuur

KATHOLIEK IN HET WILLEM DREESHUIS

Je hoort, dat overal verzorgingshuizen gesloten worden, o.a. St. Jacob. Bewoners moeten elders een plekje zien te vinden. Ongeloof overvalt je. Dit kan toch niet. Maar binnen een betrekkelijke korte tijd verhuist de een na de ander.

Bijna al onze bekende Martelaren hebben elders een nieuwe woning gevonden. Mw. A. Proeskie in Purmerend, mw. W. Kroon in Heerhugowaard, mw. W. Spoelstra in Heemstede, mw. T. Zonneveld in Akersloot. Alleen voor mw. Rie Venneman, 99 jaar, is nog nergens een plekje. Of hoopt ze maar gauw op het mooiste plekje?

Een gevolg is ook, dat er voor katholieken in Amsterdam geen katholiek tehuis meer is. Waar kom je dan terecht?

U gelooft het niet, maar dat is in het Willem Dreeshuis. De laatste maanden is het aantal katholieken daar behoorlijk toegenomen. Altijd waren er wel twee of drie, die ik rond de hoogtijdagen de H. Communie bracht. Maar nu zijn het er opeens tien!, onder wie de ons bekende mw. Jopie Snieder.

Anton Koolwijk, humanistisch geestelijk verzorger van het Dreeshuis, kwam kennis maken en vroeg me of wij voor die grote groep katholieke bewoners iets konden betekenen. We kozen voor een liturgieviering in de Goede Week. Zo geschiedde. Mw. Jenny Fritz bood onmiddellijk haar diensten aan. Dat zij dat mocht meemaken, een katholieke viering in haar Dreeshuis.

Katholieken waren gekomen, maar ook Protestanten. Het werd een prachtige voorbereiding op het Paasfeest. Onmiddellijk werd een viering afgesproken ter voorbereiding op het Pinksterfeest.

Een van die katholieken is mw. Philips. Katholiek in hart en nieren, het liefst ging zij iedere dag naar de kerk, maar radio Maria houdt haar op de been, en, niet onbelangrijk, ook haar humor. Uit de omgeving van het Begijnhof kwam ze, waar haar geestelijke leidsman bisschop Mgr. Jan van Burgsteden woont, en dan nu in het rode Dreeshuis.

'Ik ervaar het als het vagevuur, dan heb ik dat alvast maar gehad'. Ze zou best wel eens onze kerk willen bezoeken, maar dat lijkt niet haalbaar. Ik hoop, dat het toch eens lukken zal, want op zondag 7 decem-

ber heb ik Mgr. J. van Burgsteden uitgenodigd bij ons voor te gaan in de eucharistie en dan hoop ik dat mw. Philips dat mee mag maken.

*Hoe kon je het volhouden zo'n 27 jaar in dezelfde parochie?
Omdat er steeds weer nieuwe dingen zich aandienden. Tot het laatste toe.*

THEETUIN HOFKERK WEER OPEN

Ook dit jaar is de tuin van de Hofkerk weer open. Elke zonnige zaterdagmiddag van 13:00 tot 17:00 uur (**start 28 juni**). U bent van harte uitgenodigd om een kijkje te komen nemen in deze prachtige tuin en heerlijk te genieten van diverse soorten kruidenthee en zelfgebakken taart.

Zomaar een dag in de Bijbelse theetuin van de Hofkerk:

De tuin van de Hofkerk is open voor bezoekers. Er staan vrolijk gedekte tafeltjes in het gras.

Een klein meisje uit de buurt komt de tuin in rennen. Roos, mag ik bloemetjes plukken net als vorige week voor in de vaasjes op tafel? Ja hoor, dat mag. Alleen de bloemen bij het hek hè?!? Ja alleen bij het hek. Even later vult ze de vaasjes met water en kleurige zomerbloemen: goudbloemen, korenbloemen, bolderik, kamille enz. Trots zet ze de bloemetjes op tafel.

Een man van 91 komt de tuin inlopen, "wat heb je dat prachtig gedaan" zegt hij. Het meisje lacht vriendelijk naar hem, terwijl hij een tafeltje onder de boom uitzoekt, waar hij even later geniet van verse kruidenthee en zelfgebakken taart.

Een paar wandelaars zijn blij verrast dat de tuin open is. Ze vragen of ze even rond mogen kijken. Natuurlijk mag dat. Op de tafel liggen mapjes met daarin foto's en de Bijbelse betekenissen van de diverse planten in de tuin.

Buurtkinderen spelen met de foto's het spelletje memorie. Ze kijken ernaar en rennen dan de tuin door op zoek naar die ene plant of bloem. Ingang Theetuin Hofkerk t.o. Linnaeushof 97. Zie ook: www.hofkerk.nl

ZONDAGMIDDAGCONCERTEN IN DE HOFKERK

Maandelijks kunt u in de Hofkerk een orgelconcert bijwonen.

Erik Jan Eradus (concertorganist van de Hofkerk) speelt de complete uitvoering van de orgelsonates van Alexandre Guilmant (1837-1911).

De werken van Guilmant bieden alles wat u kan verwachten van de Franse laat-romantische orgelmuziek: hemelse melodieën, virtuoze passages, van fluisterend gemurmer tot bulderende akkoorden. Een unieke gelegenheid om een reis te maken door deze rijke klankwereld.

Toegang vrij, aanvang steeds om 15.30 uur, na afloop (16.30 uur) kunt u nog wat drinken in de zijbeuk van de Hofkerk of in de tuin van de pastorie en is er gelegenheid de musicus te ontmoeten.

Zondag 29 juni 15.30 Guilmant- orgelsonate 7

Zondag 27 juli 15.30 Guilmant- orgelsonate 8

zie ook: www.hofkerk.nl

DIVERSE VERANDERINGEN -door de voorzitter-

In onze parochie en in onze regio doen zich enkele belangrijke veranderingen voor. Pastor Nico Essen heeft de pensioenge-rechtigde leeftijd bereikt en er is een bestuur aangesteld voor de gehele regio in de vorm van zgn. Personele Unie. Veranderingen, die hun consequenties hebben.

Een nieuwe pastor

Begin juni werd bekend gemaakt dat diaken Coen van Loon als nieuwe pastor in de onze regio per 1 september aangesteld wordt. Op 1 juni zei ik na de viering daarover o.a. het volgende:

"Velen van u hebben in de afgelopen maanden de vraag gesteld: hoe gaat het nu verder met de bezetting van het pastoraal team in onze regio nu Nico Essen de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt?

Zoals u wellicht weet, worden de pastores al sinds jaren niet meer aan één enkele parochie benoemd, maar krijgen alle nieuw-benoemden een aanstelling bij de regio.

Dit jaar komt er nog een vacature in de regio: namelijk pastor Albert Koot van de Graankorrel in Zuid-Oost zal in november met pensioen gaan.

Onze regio heeft, gezien de huidige situatie, gekozen voor een aanvulling door één nieuwe kracht voor de regio.

Vorig najaar hebben pastor Leo Nederstigt en de parochiebesturen van de regio al bij het bisdom de komende situatie enkele keren onder de aandacht van de bisschop en afdeling personeelszaken gebracht.

In april heeft een afvaardiging van ons regionale pastorale team en het regiobestuur, -bestaande uit tien personen- met de beoogde kandidaat en in aanwezigheid van de personeelsfunctionaris van het bisdom een uitgebreid gesprek gehad.

Na afloop was de voltallige afvaardiging unaniem van mening dat de gepresenteerde kandidaat zeer goede kwaliteiten heeft, over ruime ervaring beschikt en past binnen het regionale team.

Dit hebben we aan het bisdom laten weten. Zo is de weg vrij om per 1 september a.s. diaken/pastor Coen van Loon in onze regio te benoemen.

Diaken Coen van Loon is evenals Nico opgeleid aan de KTH van Amsterdam als pastoraal werker.

Na verschillende aanstellingen gehad te hebben in diverse parochies van het bisdom is hij in 1995 tot diaken gewijd toen hij pastor was in Hilversum. Momenteel is hij werkzaam in de parochies van Doorn, Maarn en Woudenberg op de Utrechtse heuvelrug.

De komende maanden zal onze teamleider pastor Leo Nederstigt met Coen van Loon en alle huidige pastores en het bestuur gesprekken voeren over de inzetbaarheid in de regioparochies, de verdeling van taken, waarbij gelet wordt op de kwaliteiten van de pastores en de voorkeuren bij de parochies."

Intussen heeft onze ParochieVergadering op 17 juni een gesprek gehad met pastor Coen van Loon en het bisdom heeft aan pastor Nico Essen en aan het bestuur laten weten dat de zgn. zending van Nico verlengd wordt tot 1 september.

Pastoraal team en pastoraatsgroep

Voor de Martelaren van Gorcum geldt, dat pastor Nico Essen daarna deel zal blijven uitmaken van onze eigen pastoraatsgroep die we in maart aan u hebben voorgesteld. Deze groep, dus ook Nico, zal -op vrijwillige basis- taken in onze parochie blijven vervullen. Dat betekent dat Nico nog niet uit beeld verdwijnt, maar voor u nog zichtbaar in onze parochie actief zal zijn.

Heel graag had Nico nog enkele jaren als benoemd pastor aan de Martelaren verbonden willen blijven, maar helaas kent het bisdom een dergelijke mogelijkheid niet. We zijn echter wel blij dat hij zijn deskundigheid, ervaring, muzikaliteit, betrokkenheid en energie voor de Martelarenparochie wil blijven inzetten. Daarnaast gunnen we hem natuurlijk, na zoveel jaren noeste pastorale ijver, ook wat meer vrije tijd om van te genieten.

Vanaf september zal diaken Coen van Loon zich oriënteren in onze regioparochies en overal voorgesteld worden. En dat zal ook hier gebeuren. Voor hoeveel dagen/uren per week hij precies in onze parochie actief zal zijn, zal dus afhangen van de taakverdeling tussen de pastores van de gehele regio en de inzet van onze pastoraatsgroep.

Wij vertrouwen erop dat pastor Coen van Loon zich snel in ons midden thuis zal voelen en dat hij spoedig zicht krijgt op de taken die in onze regio op uitvoering wachten. Wij hopen dat er een mooie samenwerking tussen de leden van het pastorale team, het bestuur, de pastoraatsgroep en diaken Coen van Loon op gang zal komen.

Nieuw bestuur

Vanaf 1 april jl. is het bestuur van de regio-parochies ingesteld. Er moet echter nog veel geregeld worden om de afstemming met de vijf parochies goed te laten verlopen. Zo zal er op elke 'locatie' een groep mensen (= bestuur) moeten functioneren die direct contact heeft met de dagelijkse gang van zaken in de eigen parochie. Zo'n groep moet wel bepaalde bevoegdheden en verantwoordelijkheden krijgen, die ook een formele status zal moeten krijgen. Dit 'locatie-bestuur' zal bijvoorbeeld als taak krijgen het regiobestuur van de nodige informatie te voorzien. Aan de constructie van een dergelijk bestuursmodel zal de komende tijd gewerkt worden.

Huurders

Zoals in april al werd gemeld, heeft de Chinees-christelijke CAMA-gemeenschap in Amsterdam belangstelling om elke zondag de pastoriezaal te huren. Dat gaat inderdaad gebeuren. Vanaf zondag 6 juli zal deze groep (van ongeveer 30 leden) vanaf 10.00 uur daar wekelijks bijeen komen.

Tot slot

Wens ik u allen een goede zomer toe met veel rust, inspiratie en mooie dingen. In augustus pakken we uitgerust de draad weer op voor een nieuw seizoen met veel (bestuurlijke) zaken.

Ton Broerse

OP BEDEVAART NAAR DE MARTELAREN

Bij de opstand van de Nederlanden tegen Spanje werd de stad Den Briel op 1 april 1572 als eerste bevrijd. Vooral de katholieke godsdienst moest het ontgelden. Op 9 juli 1572 werden negentien geestelijken in Den Briel opgehangen. In 1675 werden ze zalig verklaard, in 1867 volgde de Heiligverklaring.

Zaterdag 12 juli wordt in Brielle de Nationale Bedevaart gehouden.

De parochie van de H. Nicolaas organiseert op die zaterdag een bedevaart naar het Heiligdom van de HH. Martelaren van Gorcum.

De band van de basiliek H. Nicolaas met deze Martelaren is onmiskenbaar. In het vieringsaltaar onder de koepel bevindt zich een reliek van de martelaren.

Ook is er de Martelarenkapel met schilderijen van de geschiedenis van de martelaren, een altaartabel en het beeld van Nicolaas van Poppel, een van de martelaren.

De parochie van de H. Nicolaas nodigt ook ons uit met hen op bedevaart te gaan.

Programma:

- Om 08.30 uur vieren wij gemeenschappelijk de Laudens in de Nicolaasbasiliek.
- Vervolgens vertrekken wij om circa 08.50 uur per touringcar naar Brielle met een verwachte aankomsttijd van 10.30 uur. (Kosten €15,-)
- Om 11.00 uur volgt een gezongen eucharistieviering in de bedevaartskerk.
- Lunch: in het bedevaartsoord worden tegen een bescheiden vergoeding broodjes en koffie aangeboden.

- Na de lunch is er de keuzemogelijkheid om Brielle te bezoeken of deel te nemen aan het Rozenkransgebed en de Kruisweg in de kerk
- Om 15.00 uur wordt de dag in Brielle gezamenlijk afgesloten met het vieren van de Vesper, een processie en de pelgrimszegen.

Nadere informatie en aanmelding:

Kees Bieshaar, tel. 020 625 15 31. E-mail: keesbieshaar@hetnet.nl

Het heiligdom van de heilige Martelaren van Gorcum is in de maanden juli en augustus dagelijks geopend van 13.00 uur tot 17.00 uur. Info: www.martelarevangorcum.nl

Het bedevaartsoord –een oase van stilte en bezinning temidden van de Rijnmond industrie– is zeker een bezoek waard. (De Rik 5, 3232 LA Brielle)

N.B. Wij gedenken de patronen van onze kerk op de eerste zondag van oktober. Wij vieren dan het Martelarenfeest.

ACTIE KERKBALANS 2014 – DE STAND

Binnengekomen tot 31 mei: € 26.856,44. (31 maart: € 20.844,57)

Het bedrag, dat we in onze begroting hebben opgenomen als opbrengst Kerkbalans is: **€ 56.000,-**.

Dat betekent dat er iedere maand €4.541,67 moet binnenkomen.

***De stand op 31 mei 2013 was:
€ 32,214,34.***

Doe mee met Kerkbalans.
Hiermee ondersteunt u onze kerk en parochie financieel. Wat zou het prachtig zijn als alle parochianen, naar draagkracht, kerk en parochie willen blijven steunen.
Mogen we op u rekenen?

Ingbank 122588, t.n.v. par. Martelaren van Gorcum of banknummer 3344 42 818 van onze eigen Stichting Restauratie Kanjermonument Hofkerk. De giften naar de Stichting zijn **uitsluitend** bedoeld voor het gebouw en de inventaris.

MIVA COLLECTE VOOR ALBINO'S

Albino zijn is hier in Nederland al geen pretje, maar in Afrika is het ronduit gevaarlijk. Naast het gevaar dat je loopt door de felle zon, schuilen er ook gevaren in je sociale omgeving, door de vooroordelen die er leven of zelfs door het geloof in magie.

De Miva zet **Pionier Fabéré** in het licht.

Fabéré helpt albino's in Burkina Faso. Albino's hebben slechte ogen en hun huid is heel gevoelig voor zonlicht. Fabéré geeft ouders van albinokinderen zonnebrandcrèmes. Deze crèmes zijn voor hen onbetaalbaar. Zonder bescherming verbrandt en ontsteekt hun huid, en hebben ze een grotere kans op huidkanker.

Fabéré zorgt ook voor schoolboeken met een groter lettertype, zodat albino's ondanks hun slechte ogen kunnen leren lezen. Daarnaast hebben albino's te lijden onder vooroordelen en discriminatie. Fabéré is zelf albino en kent deze problemen als geen ander.

Hij organiseert bijeenkomsten en maakt albinisme bespreekbaar.

Fabéré heeft een terreinwagen nodig om meer albino's in een groter gebied te bereiken.

U kunt een gift overmaken op bank: IBAN NL42 INGB 0000 0029 50 t.n.v. MIVA, Breda, of tijdens de collecte op zondag 31 augustus.

Meer informatie. www.miva.nl

PERSONALIA

Onze overledenen:

Huib Somers 87 jaar

Op 28 maart jl. overleed Huib Somers (1926-2014).

Zijn hele leven heeft hij in zijn geliefde Watergraafsmeer gewoond. Alleen de laatste twee jaren - toen zijn gezondheid achteruitging - bracht hij deze noodgedwongen door in het verpleeghuis De Diem in Diemen.

Geboren in de Simon Stevinstraat, groeide hij op aan de Archimedeslaan. In 1953 trouwde hij met Rieni Bieringa, die om de hoek aan het Galileiplantsoen woonde. Na een periode van inwoning, zoals dat in die tijd van woningnood vaak gebruikelijk was, waren zij vanaf 1958 samen gelukkig in hun woning aan de Kruislaan. Zij kregen vijf kinderen, die allen nog steeds in de buurt wonen en hecht verweven zijn met het sociale leven in de Watergraafsmeer. Vorig jaar vierden Huib en Rieni met hun familie hun 60-jarig huwelijk.

Huub was een vertrouwd gezicht in de buurt. Op verschillende terreinen was hij actief. Zo beheerde hij in de jaren zestig het tennispark op het Linnaeushof, dat destijds een echte buurtvereniging was. Jarenlang was hij voorzitter van Scouting Oost, waarvan het clubterrein zich achter hun woonhuis bevond. Omdat hun deur voor iedereen openstond, was het in hun woning vaak een gezellige zoete inval.

Samen met andere buurtbewoners was Huub ook betrokken bij de oprichting van het Bredeweg-comité, dat onder meer de viering van de Koninginnedagen organiseerde. Begonnen als een bescheiden straatfeest, groeide deze jaarlijkse gebeurtenis uit tot een groots festijn voor de hele Watergraafsmeer en ver daarbuiten.

Voorts was Huub ook jarenlang lid van het kerkbestuur. Maar opmerkelijk genoeg van de H. Familie parochie in Betondorp. De Kruislaan lag destijds immers net over de grens van onze eigen parochie, maar zijn binding met de H. Martelaren van Gorkum, weliswaar op afstand, was er niet minder om.

De laatste jaren deden Huub en Rieni het wat rustiger aan. Zij genoten van hun (klein-)kinderen en bleven hun huis openstellen voor vrienden en buurtgenoten. Geestelijk en ook fysiek ging het Huub minder en moest hij vaker zijn toevlucht nemen tot wandelstok en rollator. Het verblijf in het verpleeghuis, ondanks alle goede zorgen, viel hen beiden zwaar. Ook hier wist Huub zich elke dag verzekerd van de aanwezigheid van Rieni en van zijn (klein-)kinderen.

Op 4 april is Huub onder grote belangstelling begraven op de Oosterbegraafplaats.

Hans Schaap – Biekmann 83 jaar

Ze was een kerstkind, geboren op 25 december 1930. Hoe blij klonk de boodschap van kerstmis die dag: 'Ik verkondig u grote vreugde, een kind is ons geboren'.

Ze was het 3^e kind van een gezin van zes, een warm, hecht gezin met veel vrolijkheid, dat woonde op de Linnaeushof.

Een ramp voor het gezin was, dat haar vader in april 1940 overleed. Hans was toen 9 jaar.

Het was een groot verdriet en een blijvend gemis. Heel haar leven voelde zij dat. Toen zij trouwde legde ze naderhand haar bruidsboeket op het graf van haar vader. Dat zegt genoeg.

Een maand na vaders dood brak de oorlog uit. Een zware tijd, zeker voor een gezin zonder vader. Hans vertelde altijd met trots en bewondering over hoe haar moeder het klaarspeelde de kinderen een fijne jeugd te geven.

Na de bevrijding kwam de Nederlandse Gidsen Beweging tot leven. Ook hier in onze parochie. De Maria de la Luz-Groep werd opgericht.

Het werd een bloeiende groep. En Hans werd lid, enthousiast lid. Ze werd gids, pionierster en Guido. Fotoboeken vol tonen haar activiteiten én haar plezier. Hoogtepunt was ieder jaar het zomerkamp, ergens op een mooie plek in Nederland. Grote indruk op haar maakten de bedevaartreizen naar Lourdes. Tweemaal ging ze daarheen, om met een groep gidsen de zieke pelgrims bij te staan. Haar enthousiasme voor de gidsen was zo groot, dat ze in 1952 haar baan opgaf om als secretaresse bij de gidsenbeweging te gaan werken.

In het parochieblad schreef aalmoezenier, kapelaan Eppings, vol lof over haar. 'Groepsleidster Guido Hans verlaat ons'.

Hij schreef o.a.: 'Zij heeft in de loop van de jaren zoveel gedaan voor de Maria de la Luz-groep, dat haar naam wel eens een keer buiten de kring der onmiddellijk geïnteresseerden met eer genoemd mag worden. Het jeugdwerk is een parochiebelang en dat heeft Hans met hart en ziel gediend op een wijze, die niet makkelijk te verbeteren valt (...) Maar Hans Biekmann verlaat de gidsenbeweging niet. Al is zij Guido af, als Commissaresse van Algemene Zaken blijft zij aan. Wij weten haar te vinden in de Gidsenwinkel op de Oude Zijds Voorburgwal'.

De gidsenbeweging was haar lust en haar leven. Ze deed de administratie, richtte een muziekkorps op, dat bij diverse festiviteiten door de stad trok, en kreeg de verantwoording en het beheer over een winkel, waar je alles kon krijgen wat een gids nodig had.

Maar af en toe had ze ook contact met de verkenners, 'de voortrekkers' heetten die, en daar ontmoette ze Henny Schaap, met wie zij in 1953 verkering kreeg. Zij trouwden in 1957.

Toen stopte ze met haar werk, zoals dat toen gebruikelijk was. Aan de gidsentijd hield Hans veel vriendschappen over, die zij haar hele leven koesterde.

De gidsentijd was voorbij, een andere passie bleef. Met de tennisbaan voor de deur was het tennissen haar met de paplepel ingegoten. Tot op hoge leeftijd, ja tot haar 78ste jaar, was ze een enthousiaste tennisster en, organisator als ze was, organiseerde zij vele toernooitjes.

Hans had een goed leven met Henny, met haar kinderen, en later met haar kleinkinderen.

Haar zoon Michiel vertelde: 'Mijn moeder, een echt familiemens, gezelligheid en betrokken bij iedereen. Anderen verrassen met hele persoonlijke attenties. Een kaarsje branden voor wie het moeilijk heeft. Vader- en Moederdag, maar bij ons ook kinderdag. Renee en ik bepalen wat er die dag gebeurt. Zielsgelukkig met haar kleinkinderen. Noem mij maar Grootje i.p.v. oma.

Niet in alles even gelukkig. De ziekte Ménière vanaf haar 34e, een enorme beperking, weg onafhankelijkheid, geen dag meer hetzelfde. Later ook doofheid, en uiteindelijk liet ook je geheugen het afweten.

Een verloren strijd, machteloosheid en woede. Pa als steun en toeverlaat, eeuwige trouw. Wij staan met lege handen. En dan ineens ben je weg....'

Hannie Visser 84 jaar

Onlangs hebben we in de Hofkerk afscheid genomen van Hannie Visser, officieel genaamd Johanna Elisabeth Visser-Boekestein.

Misschien kende u haar, van naam of van gezicht uit de buurt: een groot deel van haar leven woonde ze op het Linnaeushof.

In de kerk, waar ze in elk geval kwam als het koor Meerklank de mis begeleidde, zat ze altijd in het linker gedeelte, een beetje vooraan, vlak voor de doorgang. Klein van stuk, bril, wit haar. Altijd samen met Nico, haar echtgenoot.

Op 30 april is ze overleden, op 6 mei was de uitvaartdienst en aansluitend de begrafenis op de Nieuwe Ooster.

Tijdens de dienst hebben we veel mooie en warme woorden over haar gehoord. Er was muziek, zoals pianospel door kleindochters en trompet, gespeeld door een schoonzoon. Meerklank zong liedjes die Hannie zelf had uitgekozen en er waren solo-optredens van dochter Rina en zoon Frank. Ook hebben we foto's laten zien en verteld over haar leven. Hoe ze als negenjarig meisje op de hof kwam wonen, op nummer 52, samen met haar ouders en broer Ben. Dat was in 1939. Hoe de oorlog haar jonge jaren verknalde, waarna iedereen weer probeerde het gewone leven weer op te pakken. Hoe ze zich verloofde en in 1954 trouwde met Nico. Mooie zwart-witbeelden van een autoloze hof, waarover ze in optocht naar de kerk gingen.

Ze stichtten hun eigen gezin en betrokken na een aantal jaren inwoning de bovenwoning van nummer 59. Een paar jaar daarna door naar nummer 62, waar ze de rest van haar leven gewoond heeft. Ook wij, de kinderen, hebben altijd een bijzondere band met de hof gehad. Vroeger was er volop speelruimte, de scholen en de tennisbaan voor de deur. Het was ook voor ons een speciale plek.

Na een korte carrière bij de Twentsche Bank, vulde Hannie haar dagen met zorgen voor de kinderen en het huishouden. In de weekenden mee naar diverse sporten of lekker met z'n allen naar het Amsterdamse Bos of wandelen op het strand. Op bezoek bij familie, verjaardagen, vakanties. Natuurlijk waren er ook moeilijke momenten, maar als het even kon zocht Hannie de gezelligheid, ze vond het heerlijk met anderen te kletsen en te lachen.

Vanaf de jaren '80 waren de kinderen "klaar" en uitgezwermd en kwam er een nieuwe fase: kleinkinderen. Daar heeft ze ontzettend van genoten, al die jaren. Voor hen gezorgd, op hen gepast, mee naar sport-

wedstrijden en afzwemmen. Mee en om gelachen, altijd geïnteresseerd in de bijzonderheden uit hun levens.

Ze was energiek, ging bijvoorbeeld elke week met veel plezier naar haar eigen gymclubje, een groepje vrouwen dat al jarenlang een keer in de week flink sportte waarna ze aan de welverdiende 'koffie mét' gingen. Er was volop tijd voor allerlei verhalen van iedereen.

Helaas werd ze begin 2013 ernstig ziek, op 83-jarige leeftijd. Ze onderging een zware behandeling, heeft haar best gedaan om haar energie weer terug te vinden, maar helemaal de oude is ze niet meer geworden. Na een kort maar heftig ziekbed, waarin Nico haar met veel liefde verzorgde, is ze op 30 april overleden. Na 64 mooie jaren samen moest hij haar laten gaan.

Van 1939 tot 2014 op het Linnaeushof. Hoeveel keer heeft ze niet over de hof gelopen, langs de sloot richting Wethouder Frankeweg of de andere kant op, langs de kerk naar de Middenweg. Hoeveel voetstappen liggen er van haar op de Hof? Haar laatste tochtje over de hof echter is ze gedragen op sterke schouders van zoons en kleinzoons.

Ze heeft een mooi leven gehad, dat waren haar eigen woorden. En het was een bijzondere uitvaart. In de afgelopen weken hebben we veel kaarten ontvangen, telefoontjes, veel woorden van troost. Dat is fijn en het helpt een beetje. Door dit stukje in het Hofnieuws denkt u, als lezer, ook weer even aan haar. Dat zou ze fijn vinden. Emmy, 11 juni 2014

Willy Spoelstra – Duffels 93 jaar

Na de dood van haar man Jac. Spoelstra in 1984 werd ze een trouwe parochiaan. Hoe miste ze onze kerk, toen ze ging wonen in Sint Jacob. Maar daar kende ze lang een goede tijd. Met mw. A. Proeskie en de fam. Schrever vormde zij een prachtige vertegenwoordiging van de Martelaren. Op de website van Sint Jacob kon je haar verhaal lezen.

Ik woon in...

Zes jaar woont ze nu in Sint Jacob, mevrouw Spoelstra. En ze heeft zich nog geen dag verveeld. Artis, de kapel, het restaurant met de vaste vriendenclub, ze heeft er alles bij de hand.

'De grootouders van mijn schoonzusje woonden in Sint Jacob,' vertelt mevrouw Spoelstra. 'Het was tijdens de oorlog, in de crisisjaren, je kon er alleen met paard en wagen komen. Het toenmalige tehuis werd bestierd door nonnen. Mensen sliepen in zalen, gescheiden door gordijnen, heel anders dan nu. Mijn schoonzus vertelde van een prachtige voorval.

Ze mocht bij een van de nonnen komen. Die deed haar habijt open, en wat had ze daar: een pan vol pap. Iets mooiers had ze niet kunnen bedenken.'

Zelf heeft mevrouw Spoelstra in de oorlog ook het nodige meegemaakt. 'Samen met een vriendin ben ik naar Friesland gegaan, op een fiets met houten banden. Daar hebben we drie maanden gezeten, eerst in Sneek, toen in Lemmer, op een boot. 'Verhongerd zijn we niet. Maar we zaten wel onder de luizen en voelden ons verschrikkelijk.

In Sint Jacob voelt mevrouw Spoelstra zich beschermd en betrokken. 'Ik ben al 23 jaar weduwe,' zegt ze. 'Door omstandigheden heb ik nooit kinderen gehad. Pas nu heb ik daar af en toe weer wat moeite mee.

Maar dan ga ik naar beneden, converseer met mijn vriendinnen en voel me weer gesterkt. Verder doe ik aan gymnastiek, klassieke muziek en yoga. Ik heb een jaarabonnement op Artis, hier aan de overkant. En als ik behoefte heb, ga ik naar de kapel. Echt waar, ik vind het hier gewoon heerlijk.'

Toen Sint Jacob aanstalten ging maken om te sluiten, verhuisde ze naar Woonzorgcentrum Bosbeek in Heemstede, daar overleed ze op 9 mei.

Roberto Tilburg 57 jaar

Hij was het enigste kind van Elaine, ze was jong, toen hij zich aandienende, maar toen hij er was, wist ze: ik zal er voor jou zijn. Hij was een levenslustig jongetje. Hij was zoals kinderen zijn, lief, vrolijk, ondeugend, zorgeloos. En dan wordt hij 15. Puberteit. Hij wil niet meer naar school, hij sluit zich op, hij voelde zich bespied.

Roberto leed aan een extreme vorm van paranoïde schizofrenie.

Ongeneeslijk. Een lange lijdensweg moest hij gaan. Hij leefde in jeugd-hotels, bij het Leger des Heils, hij werd opgenomen in inrichtingen, en hij zwierf op straat. Hij had overal zijn plekjes. Hij sliep in geparkeerde auto's of in Artis, waar hij slim wist in en uit te komen.

Wie kan begrijpen wat je hebt geleden en wie kan voelen wat je hebt doorstaan.

Alleen zijn moeder. Hoe zwaar was het voor haar dit aan te zien. Hoe machteloos ben je. Hoe hulpeloos.

Toen werd het april 1995, 5 april om precies te zijn. Het was koud. De politie kwam langs en dacht dat Roberto een brandje wilde steken, waarschijnlijk alleen om zich te kunnen warmen. Hij werd opgepakt en naar de Valeriuskliniek gebracht. Hoe zijn wij God dankbaar voor deze dag. Zijn lijdensweg vond een einde. Want van nu af aan kwam er rust in zijn leven. Hij kreeg een thuis in huize Stratenburg. 19 Jaar woonde hij daar, rustig, vriendelijk, aanspreekbaar, met vrienden om zich heen. Drie maanden geleden moest hij verhuizen. Hij kreeg een nieuw thuis in pension Robert Koch. Daar kreeg hij als het ware een eigen woning, met alles drup en dran.

Hoe prachtig vond Roberto dit. Drie maanden slechts mocht hij hiervan genieten. Het was een voorsmaak van de hemel.

Fie ten Herkel 84 jaar

Zeg je Fietje, dan zeg je Grada. 80 jaar waren zij samen. Grada was de oudste van een gezin van zeven kinderen, van wie nu alleen Jan nog over is. Zij woonden in de Transvaalwijk, in de Kraaipanstraat. Fietjes moeder kende een slechte gezondheid. Ze leed aan reuma.

Toch kreeg zij zeven kinderen. Zij stierf in 1948, 51 jaar oud.

Van kindsbeen af kreeg Grada de zorg voor het gezin. Zij voelde het als haar plicht om er voor het gezin te zijn. De kinderen vlogen het ouderlijk huis uit. Alleen Fietje niet. Zij bleef bij Grada. Zij zorgden voor hun vader tot zijn dood, in 1977. Hij werd 89 jaar oud. Na vaders dood verhuisden zij naar Diemen naar het Oranje Plantsoen. Grada en Fie. Zij waren onafscheidelijk.

De oorlog drukte een zwaar stempel op het gezin. Vier jaar lang was er voor de kinderen geen school. Fietje heeft nooit leren rekenen en schrijven, maar werk vond ze wel. Ze werkte met veel plezier bij Utermolen, 40 jaar. Toen ontving ze een Koninklijke onderscheiding.

Dat was het hoogtepunt van haar leven. Alle personeel was opgetrommeld, de directie voerde het woord en Fie stond in het middelpunt. Grandioos!

Voor de rest gebeurde er niets spectaculairs in haar leven. Fietje en Grada waren het liefst thuis. Het plantsoen voor de deur beschouwden ze als hun tuin. Ze waren tevreden met een dak boven hun hoofd en kwamen niets tekort.

In 2006 kwamen Fie en Grada in De Diem terecht. Grada stierf in september 2009. Met Fie ging het sindsdien best aardig. In de Diem kon ze wat meer haar eigen gang gaan, totdat haar vlammetje doofde.

Onze dopelingen:

Jeraisa Saluter
Diana van Eunen – Glebbeek
Daphne Spaans
Orphinio Mac-Nack
Jaydrian Kelly
Jazzlynn Kelly
Naud Robert

**De redactie en alle overige
medewerkers
van Hofnieuws wensen u
een hele fijne vakantie!**

Het volgende Hofnieuws verschijnt op woensdag **24 september** 2014.
Daarvoor, op **3 september** 2014, ontvangt u
een nieuw nummer van Saamhorig.
